

8:1-9:9 – Sfințirea Casei Domnului

8:1-10 Slava Domnului umple Templul

Casa Domnului a fost isprăvită. Dar Casa în sine nu reprezenta nimic. Doar prezența lui Dumnezeu îi oferea sens și valoare. De aceea, următorul lucru pe care îl face Solomon este să aducă chivotul Domnului în Locul Preasfânt. Acțiunea are loc în luna a 7-a în timpul sărbătorii Corturilor. Acest fapt nu este întâmplător. Când am studiat Levitic am observat că sărbătorile lui Israel aveau și o semnificație profetică. Sărbătorile lui Israel anticipau principalele momente din planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omenirii. Ultima sărbătoare din an, cea din luna a 7-a, sărbătoarea corturilor anunța bucuria finală a poporului lui Dumnezeu din momentul restaurării tuturor lucrurilor. Astfel, nu este întâmplător că sfințirea Templului (care prefigurează inaugurarea Noului Ierusalim descrisă în Apoc.21) are loc tocmai în timpul sărbătorii Corturilor.

Chivotul era scaunul de domnie al Domnului care ședea între heruvimi. Pentru evrei nu era doar un obiect de cult. Ci efectiv ei știau că Domnul șade deasupra chivotului. Chivotul este transportat după Lege. El este purtat pe umeri de către Leviți. Este interesant faptul că Leviții au adus tot Cortul și toate uneltele acestuia. O parte din ele puteau fi încă folosite pentru slujbă, dar o parte cred că a fost dusă în visteria Templului. De exemplu sfeșnicul și ligheanul de aramă nu mai puteau avea un rol direct în Noul Templu. Solomon făcuse 10 sfeșnice noi și zece lighene noi. Solomon făcuse de fapt și un nou altar al tămâierii și o nouă masă pentru pâini. Dar Solomon nu făcuse un nou chivot. Chivotul era puntea de legătură între Cort și Templu. Nu se menționează de asemenea nimic despre altarul de aramă. Autorul nu precizează că Solomon a făcut un nou altar de aramă. Deci este posibil și ca altarul de aramă pe care poporul aducea jertfe înaintea Domnului să fie păstrat. Deci sunt două lecții majore aici:

- Poporul trebuia să înțeleagă că este vorba despre același Dumnezeu și aceeași închinare înaintea Lui care fusese poruncită în Lege. Solomon nu zidea o Casă unui Dumnezeu nou, și nici nu stabilea un nou mod de închinare în Israel. Între Cort și Templu exista continuitate. Chivotul (și probabil și altarul de aramă) evidențiau cu claritate această continuitate.
- Solomon procedează cu mare înțelepciune atunci când aduce tot Cortul în visteriile CASEI Domnului. El vrea să pună capăt perioadei de confuzie din Israel în ce privește închinarea. De asemenea vrea ca să nu existe un sistem alternativ de închinare în Israel. Orice obiect din Cort era perceput ca sfânt și putea deveni prilejul inaugurării unui nou loc de închinare în Israel. În acord cu voința Domnului, Solomon face din Templu singurul loc legitim de închinare din Israel. Era un singur Dumnezeu și o singură Cale către El.

Autorul semnalează de asemenea că în chivot era doar cele 2 table ale lui Moise. Toiagul lui Aaron și un vas cu mană nu mai erau în chivot. Nu știm ce s-a întâmplat cu ele. Autorul precizează acest lucru pentru ca să nu existe expectanțe false cu privire la interiorul chivotului. De la sfințirea Casei lui Solomon s-a știut că chivotul conținea doar cele 2 table. Deci Marii Preoți care intrau în Sfânta Sfintelor odată pe an nu se așteptau să vadă acolo și un toiag și un vas

cu mană. Absența acestor două elemente ne învață că cele 2 table ale Legii aveau importanța cea mai mare. Toiagul lui Aaron și vasul cu mană au avut un rol temporar. Răzvrătirile împotriva seminției lui Levi se încheiaseră de mult, iar purtarea Domnului de grijă în pustie era menționată în cartea sfântă și era un adevăr acceptat de popor. Dar rolul celor 2 table ale Legii nu fusese temporar. Erau tablele legământului. Domnul locuia în mijlocul lui Israel în baza unui legământ. Legământul cerea împlinirea celor 10 porunci, ascultarea totală de Domnul. Aceasta era condiția locuirii în mijlocul poporului Său, pe care de altfel Domnul i-o va aminti lui Solomon în cap.9.

La fel ca la finalizarea Cortului, slava Domnului umple în mod vizibil Templul, și la fel cum Moise nu putea intra în Cort acum nici preoții nu mai pot intra în Templu din pricina slavei. Domnul părea plin de nerăbdare. Nu le dă răgaz preoților să finalizeze slujba din Templu. Mai importantă ca slujba lor era prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. După manifestarea vizibilă a Domnului prin nor și stâlpul de foc prezentată în cărțile Exod și Numeri, nu mai sunt consemnate astfel de manifestări vizibile ale prezenței lui Dumnezeu până în acest moment al sfințirii Templului. Manifestarea vizibilă a slavei Domnului după o perioadă de tăcere de peste 400 de ani marchează importanța evenimentului. Era o confirmare vizibilă a faptului că noul loc de închinare pentru popor era Templul. O astfel de confirmare era necesară, pentru că avea loc o schimbare majoră. Poporul era obișnuit de peste 400 de ani cu Cortul Întâlnirii despre care se vorbea clar în Lege. Domnul confirmă poporului că noua sa casă este Templul zidit de Solomon. Pe de o parte acceptă ca al său chivot să fie mutat acolo. Când chivotul a fost dus la Filistenii, Domnul le-a trimis tot felul de urgii. Când David a vrut să mute chivotul la Ierusalim fără să respecte Legea, Domnul S-a mâniat și Uza a murit. Acum chivotul este mutat în liniște și pace, iar ca răspuns Domnul umple în mod vizibil cu slava Sa Templul.

Deci ceea ce oferea însemnătate Casei era slava Domnului, prezența lui Dumnezeu în mijlocul ei. La fel, ceea ce oferea însemnătate lui Israel era prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, faptul că ei trăiau zi de zi înaintea Lui, împreună cu El și pentru slava Lui. Toate acțiunile și faptele bune ale lui Israel nu ar fi însemnat nimic în sine, dacă nu erau făcute în văzul Creatorului, în comuniune cu El și pentru bucuria Sa. Doar Dumnezeu oferă sens și viață. Domnul era sensul lor și viața lor. La fel, preoția lui Israel printre Neamuri se împlinea prin prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. Moise a înțeles foarte bine acest lucru. După mijlocirea sa în urma păcatului cu vițelul de aur, Domnul îi spune că nu-i va nimici și le va oferi succes în cucerirea țării, dar că El Însuși nu va merge cu ei, ci va trimite un înger înaintea lor. Deci Domnul le oferă și izbăvirea de pedeapsă, și binecuvântarea dorită de ei (țara), dar un singur lucru nu le oferă: prezența Lui în mijlocul lor. Oferta lui Dumnezeu era de fapt un test pentru Moise și pentru popor. Iată răspunsul lui Moise:

- Moise a zis Domnului: Iată, Tu îmi zici: Du pe poporul acesta!. Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis: Eu te cunosc pe nume și ai căpătat trecere înaintea Mea! Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-Mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul acesta este poporul Tău! Domnul a răspuns: Voi merge Eu Însumi cu tine și îți voi da odihnă! Moise i-a zis: **Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.** Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? **Oare nu când vei merge Tu cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?** (Exod 33:12-17)

Moise a înțeles că relația cu Domnul era un scop în sine, că Domnul era viața și adevărata binecuvântare. Ei nu slujeau Domnului pentru a scăpa de pedepsele Lui și pentru a căpăta

binecuvântările Lui. Domnul era binecuvântarea lor și partea lor de moștenire. Fără Domnul existența lor însăși nu mai avea sens. Să ai o viață „perfectă” pe acest pământ dar fără Domnul este din perspectiva lui Moise moarte, iad, un nonsens în afara vieții.

8:11-21 – Casa Domnului a fost zidită la porunca Domnului!

Dacă Dumnezeu confirmă faptul că Templul zidit de Solomon este noul Său locaș de închinare prin norul slavei sale, Solomon confirmă același lucru prin discurs. Știm că poporul Israel era foarte încăpățânat, că mereu se lega de forme și se împotriva noilor faze ale revelației și schimbărilor aduse de Domnul (vezi discursul lui Ștefan din fapte 7). Schimbarea locașului Domnului era o imensă provocare. Evreii aveau Cortul de 480 de ani. Acum, Cortul era schimbat cu un templu. Era foarte important să se înțeleagă că această schimbare este în acord cu voința lui Dumnezeu și că nu este o inovație umană. În discursul său înaintea poporului din 8:11-21, Solomon insistă că zidirea Templului s-a realizat după cuvântul Domnului și prin puterea Domnului. Oamenii (David, Solomon, au fost simple vase, simple unelte în mâna Lui. Domnul a fost Cel care Și-a zidit Templul prin puterea Lui pentru a locui în el în mijlocul poporului Său.

În 8:12-13 Solomon își prezintă tema tezei sale, iar apoi în 8:14-21, el își demonstrează teza. Teza lui Solomon conține două elemente:

- a) Domnul a zis că vrea să locuiască în întuneric.
- b) Casa zidită de Solomon este locul unde Domnul va sta pe vecie.

Ce expresie superbă: Domnul vrea să locuiască în întuneric. Cum poate un Dumnezeu al luminii să locuiască în întuneric? Ce vrea să însemne acest lucru? Întunericul este reprezentat de pământ și de umanitate. Dar Domnul a decis să locuiască pe pământ, în mijlocul poporului Său. Solomon este conștient că nu poporul face un favor Domnului, ci că Domnul face un imens privilegiu poporului. Pentru noi, înseamnă ca lumina, slava, viața să locuiască în mijlocul nostru. Pentru Domnul înseamnă să coboare în întuneric, în țara umbrelor. Și cu toate acestea, El o face cu toată inima și este o imensă bucurie pentru El. Deci Domnul a ales să locuiască în întuneric, printre oameni, pe acest pământ. Aceasta e hotărârea Sa de neînțeles pentru noi. Dar unde anume va locui pe acest pământ întunecat? Și Solomon răspunde: în casa pe care am zidit-o Eu!

Dar acest lucru se întâmplă ca și împlinire a propriilor cuvinte ale Creatorului. Domnul își anunță de fiecare dată mai dinainte schimbările pe care le face în sistemul de închinare din mijlocul poporului Său. La fel a făcut și acum. Solomon subliniază că Domnul a vorbit cu ***gura Lui*** și acum împlinește ***cu puterea Lui*** ceea ce tot El a anunțat mai dinainte. Poporul trebuia să înțeleagă că nu David și Solomon au avut o idee interesantă, ci că acesta era de fapt planul Domnului. Domnul nu a ales de fapt un loc fizic, ci a ales un OM, pe David! Semnificația acestei afirmații o înțelegem în lumină cărții Iosua. Cortul este adus în moștenire. Dar unde va fi așezat Cortul? Care va fi locul și seminția privilegiată prin șederea Cortului? Cine va alege locul și pe ce criterii? Locul îl alege Domnul, iar criteriile au în vedere credințioșia oamenilor și dragostea lor pentru Domnul. Cortul este dus la Silo în seminția lui Efraim. Dar Iosua era din Efraim! Efraim este ales din pricina credințioșiei lui Iosua! Mesajul este clar:

- Domnul nu urmărește un loc fizic, ci inima oamenilor. Domnul nu are o preferință specială față de o poziție geografică, dar coboară cu toată bucuria lângă oameni, făpturile mâinilor Sale. El urmărește părtășia cu oamenii, nu cu natura.
- Și Domnul nu manifestă favoritisme față de oameni, ci își îndreaptă privirile spre aceia care-L caută cu toată inima lor și care umblă în căile Sale.

- El va răsplăti pe cei care vor da dovadă de o credincioșie și o râvnă specială pentru poruncile Domnului. Iar răsplata înseamnă marele privilegiu de a fi mai aproape de Domnul.

În mod asemănător, Domnul nu alege Iuda sau Ierusalimul, ci Domnul îl alege pe David. Mesajul din cartea Iosua este reînnoit. Domnul urmărește părășia cu oamenii, iar aceasta este condiționată de ascultarea lor față de Domnul. Iuda și Ierusalimul sunt alese din pricina lui David, și nu invers. Solomon nu ascunde că David a avut gândul de a zidi Templul, înainte ca Domnul să îi comunice ceva direct în acest sens. Dar cel care a avut acest gând, a fost David, cel ales de Domnul, cel după inima lui Dumnezeu. Iar Domnul i-a răspuns la frământarea Sa confirmând că gândul său este bun și în acord cu planul lui Dumnezeu. Dar în același timp, Dumnezeu a impus agenda zidirii. L-a oprit pe David din această inițiativă și a făgăduit că fiu lui David va fi cel care va zidi Templul. Deci Solomon a zidit Templul în acord cu planul lui Dumnezeu și la porunca Acestuia.

Domnul a apreciat gândul lui David. Gândul în cele din urmă venise tot de la Domnul, sub inspirația Duhului Sfânt. Dar el a venit în urma unei frământări profunde, în urma unei căutări intense și a unei vieți trăite pentru Domnul. Nu toate gândurile pe care le vom avea pentru lucrarea Domnului le vom și putea pune în aplicare, dar Domnul le va aprecia și le va răsplăti. Unele din ele se vor împlini prin alți slujitori ai Domnului. Dar vom fi avut și noi un rol, la fel cum David a avut o funcție esențială în zidirea casei de către Solomon.

Solomon subliniază și credincioșia lui Dumnezeu față de promisiunea făcută lui David. El este conștient că templul zidit de el, a fost ridicat la porunca Domnului și prin puterea Domnului. Solomon a fost un simplu vas. Ridicarea unei clădiri nu pare să fie totuși un lucru așa de complicat pentru un împărat. Solomon știa însă că nimic nu se poate face fără voia Domnului și fără puterea Lui. El mai știa că zidirea Templului era o lucrare pentru care Dumnezeu se trudise 480 de ani. Cel rău a subminat în repetate ori ridicarea Templului amăgind poporul spre neascultare de Domnul. Acum puterea Lui îi ajutase să rămână în ascultare de Domnul și îi protejase de vrăjmașii Domnului.

Dumnezeu a făcut promisiunea Sa lui David înainte de păcatul cu Bat-Șeba. Păcatul cu Bat-Șeba nu l-a făcut pe Domnul să își retragă înapoi promisiunea. David s-a pocăit, Domnul l-a iertat în mod desăvârșit și planul Său cu David a continuat. Îndurarea lui Dumnezeu este amețitoare. La fel a fost în cele din urmă cu Israel. Domnul a făcut nenumărate promisiuni lui Israel, promisiuni condiționate de ascultarea acestuia față de poruncile Domnului. Israel a împiedicat împlinirea promisiunilor prin neascultarea sa. Dar când acesta s-a întors la Domnul, Domnul și-a împlinit făgăduințele cu mare bucurie. Mai târziu, nici măcar respingerea lui Mesia nu a anulat promisiunile Domnului față de ei ca națiune. Ei sunt iubiți din pricina părinților lor. Când aceștia se vor întoarce la Cel pe care L-au străpuns, Domnul îi va mântui ca națiune. (Rom.11). Cu adevărat îndurările sale sunt fără margini, și bunătatea Sa atât de mare!

Domnul nu se joacă cu promisiunile Sale. El este credincios să le împlinească. Chiar dacă uneori pare că întârzie în împlinirea promisiunilor Sale, El nu le uită. El nu este om ca să mintă, și nici fiu al omului ca să îi pară rău!

Solomon își încheie acest discurs amintind poporului că chivotul este chivotul legământului. Dumnezeu locuia în mijlocul lor în baza unui legământ. Domnul și-a împlinit promisiunile din pricina legământului. Dar legământul presupunea două părți. A doua parte era reprezentată de popor. Legământul le cerea să fie fideli Domnului. Doar în această bază, Domnul își putea împlini partea sa din legământ.

8:22-53 Rugăciunea lui Solomon

- Doamne, Tu ai fost credincios!
 - Doamne ascultă rugăciunile poporului Tău făcute în această casă! Ascultă și iartă!
- a) Într-un **CONFLICT**, *dacă se va jura în Casa Ta*, osândește pe cel vinovat și FĂ DREPTATE celui nevinovat!
 - b) Când poporul **VA FI BĂTUT DE VRĂJMAȘ**, *dacă se va întoarce la Tine și va da slavă Numelui Tău*, iartă păcatul lor și întoarce-i în țara părinților lor!
 - c) Dacă **SE VA ÎNCHIDE CERUL ȘI NU VA FI PLOAIE**, dacă se vor ruga în casa aceasta și *dacă se vor abate de la păcatul lor* pentru că-i vei pedepsi, iartă păcatul, învață-i calea cea bună și dă-le ploaie!
 - d) Când **FOAMETEA, CIUMA, RUGINA**, tăciunile, lăcustele, când vrăjmașul va împresura pe poporul tău, *dacă UN OM*, dacă tot poporul, se va ruga în casa aceasta, ascultă-i CA Să se teamă de Tine în tot timpul cât vor trăi.
 - e) Când **STRĂINUL**, care va veni dintr-o țară depărtată *pentru Numele* Tău, dă-i tot ce va cere, CA Să cunoască toate neamurile Numele Tău, și ca poporul Tău să știe că Numele Tău este peste casa aceasta.
 - f) Când poporul tău **VA IEȘI LA LUPTĂ, URMÂND CALEA TA**, ascultă-i și FĂ-LE DREPTATE!
 - g) Când vor **PĂCĂTUI** și-i **VEI DUCE ROBI**, dacă se vor întoarce *din TOATĂ INIMA lor*, și se vor ruga cu privirile întoarse spre casa aceasta, FĂ-le DREPTATE și trezește mila celor ce-i vor ținea robi.

Solomon își începe rugăciunea înălțând credințioșia lui Dumnezeu. Rugăciunea Sa are la bază credințioșia lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ar fi credincios promisiunii, atunci nimic nu ar avea sens, iar rugăciunea lui Solomon ar fi fără noimă. Solomon declară unicitatea lui Yahwe. Celilalți dumnezei erau capricioși și imprevizibili, lipsiți de consecvență și de o bunătate fără margini. Dumnezeu este unic: **EL ÎȘI ȚINE** legământul și îndurarea față de robii Săi care umblă din toată inima lor înaintea Domnului. Ce frază complexă rostește Solomon. Dumnezeu își ține legământul **și îndurarea!** Legământul a fost posibil datorită îndurării lui Dumnezeu, și este funcțional pe baza aceleiași îndurări. Deși și omul are partea lui, legământul are ca și temelie îndurarea lui Dumnezeu. Îndurarea lui Dumnezeu i-a scos din Egipt, i-a iertat, și i-a curățit pentru a putea intra în legământ. Și tot îndurarea lui Dumnezeu îi rabdă și îi iartă ori de câte ori se abat de la calea cea dreaptă. Domnul Își poate ține legământul pentru că este un Dumnezeu îndurător. De fapt, legământul este un legământ al îndurării. Pentru că Dumnezeu Își ține îndurarea, își poate ține și legământul. Legământul e făcut între Dumnezeu și robii Săi. Solomon înțelege clar termenii legământului. Legământul nu este un parteneriat, nu este o alianță pe orizontală, ci una pe verticală, între Stăpân și robi. Domnul este Stăpânul. Cel care i-a creat și i-a răscumpărat. El este proprietarul lor, iar ei sunt robii Domnului, datori să i se supună în toate lucrurilor. Deși legămintele făcute de Domnul sunt legăminte ale îndurării, El și le ține în măsura în care robii Săi umblă din toată inima lor înaintea Lui. Aceasta, cum am mai discutat, nu înseamnă să fie perfecți, dar să-și dea toate silințele să trăiască în ascultare de Domnul și să revină la El ori de câte ori cad în păcat. Îndurarea fără margini a lui Dumnezeu nu poate diminua

necesitatea credincioșiei poporului. Dar nici credincioșia poporului nu poate fi considerată un merit și nici nu poate umbri harul și îndurarea Domnului față de robii Săi. La fel cum a reieșit și din capitolul 2, reiese și din acest capitol că Solomon a înțeles foarte bine doctrina harului. Totul este har, iar omul nu are nici un merit, Cu toate acestea, harul se manifestă în plinătatea Lui acolo unde este credință. Credința autentică duce la ascultare. Ea nu este un merit, dar este condiția accesării binecuvântărilor harului. Noi și în Noul Legământ avem mari dificultăți în a înțelege și formula harul lui Dumnezeu. Solomon îl înțelegea foarte bine și îl predica înaintea poporului.

Promisiunile lui Dumnezeu sunt condiționate de ascultarea noastră. Iată un adevăr care străbate tot Vechiul Legământ. Poate Dumnezeu nu amintește de fiecare dată condițiile, poate Dumnezeu doar rostește promisiunea. Însă este subînțeles că promisiunile Sale sunt condiționate de credincioșia beneficiarului lor. Când Dumnezeu a promis lui David că îi va face o casă, Domnul nu a formulat promisiunea în termenii condiționării, adică nu i-a spus: David, dacă vei continua să umbli înaintea Mea din toată inima ta, îți voi zidi o casă! Ci doar i-a spus: Îi voi zidi o casă. Dar atât David, cât și Solomon au înțeles că promisiunea Domnului era condiționată de credincioșia lui David. Solomon insistă că Domnul a împlinit făgăduința față de David pentru că acesta a umblat din toată inima lui înaintea Domnului. Mare atenție când Domnul ne va face promisiuni personale așa cum i-a făcut și lui David. Toate promisiunile Domnului pentru noi sunt condiționate. Deci mare atenție la credincioșia noastră. Și în același timp când Domnul își împlinește promisiunile Sale în urma credincioșiei noastre să nu uităm să lăudăm puterea și îndurarea Sa, așa cum face Solomon. Solomon afirmă așa de frumos:

- Doamne, Tu ți-ai ținut **îndurarea Ta** și ai împlinit prin **puterea Ta** ceea ce ai rostit cu **gura Ta!**

Domnul a rostit cu gura Sa. El a luat inițiativa. El a vrut să facă promisiuni. Nimeni nu i le-a smuls. El nu este dator nimănui. El a rostit cu gura Sa din proprie inițiativă și este în primul rând credincios Sieși. Împlinirea promisiunilor noastre este condiționată de credincioșia noastră, dar se realizează prin puterea Domnului. Ne aducem aminte ce spune cartea Deuteronomului (vezi Deut. cap.7-9): când Domnul te va duce în acea țară bună vezi să nu spui în inima ta: puterea Mea! Totul este doar prin puterea Lui, Cel care lucrează totul în toți. Dar vezi să nu spui în inima ta: prin puterea Lui, dar datorită meritelor mele! Nu, ci prin puterea Lui și datorită bunătății sale fără margini. Pe cât de importantă este credincioșia omului în acest proces, pe atât de mult ea înalță doar meritele Domnului!

Domnul a împlinit prima parte a promisiunii făcute lui David: i-a dat un fiu care a șezut pe scaunul lui de domnie și a zidit Templul! Solomon se roagă ca Domnul să îplinească și a doua parte a legământului davidic, și anume ca să nu lipsească lui David niciodată înaintea Sa un urmaș care să șadă pe scaunul de domnie a lui Israel. De ce era așa de important acest lucru? Urmașul trebuia să șadă înaintea Domnului și să cârmuiască poporul Israel către Domnul. Astfel, Israel era protejat de rău, era mântuit, primea binecuvântările Domnului, își îplinea mandatul preoției și Numele Domnului era înălțat peste Neamuri. La fel cum David a avut un rol cheie pentru trezirea spirituală a lui Israel, la fel și urmașii lui trebuiau să șadă înaintea Domnului pentru a ține inima poporului alipită de Domnul. Este foarte interesant că în rugăciunea sa Solomon menționează și condiția împlinirii promisiunii: numai fiii tăi să ia seama la călea lor și să umble înaintea Mea cum ai umblat tu înaintea Mea! După care Solomon insistă: Oh, Dumnezeul lui Israel, îplinească-se făgăduința făcută robului tău, David!

Solomon tocmai afirmase că Domnul este credincios și că variabila este reprezentată mereu de credințioșia omului. Ce sens are să insiste la Dumnezeu ca acesta să fie ceea ce oricum este din veșnicii, și anume CREDINCIOS? O astfel de rugăciune are sens din mai multe motive:

- Îl ajută în primul rând pe cel care se roagă să se încreadă în credințioșia lui Dumnezeu; atunci când în rugăciune îi cerem lui Dumnezeu să fie ceea ce oricum El este, ne aducem aminte de fapt CUM este Dumnezeu și acest lucru ne întărește credința în El.
- Este dovada faptului că Solomon umblă pe calea Domnului și este preocupat de planurile Acestuia pe pământ. Dumnezeu spune: cere și ți se va da! Promisiunea lui Dumnezeu era valabilă pentru fiii lui David care aveau să umble din toată inima lor înaintea Sa. Prin faptul că Solomon se roagă cu ardoare pentru împlinirea promisiunii dovedește că este cu toată inima pentru Domnul. Domnul va împlini promisiunile Sale față de cel credincios. A fi credincios înseamnă și să îți dorești împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu.
- Rugăciunea lui Solomon poate în mod indirect să fie o rugăciune pentru credințioșia sa și a urmașilor lui. Când îi cere lui Dumnezeu să își împlinească făgăduința, el poate de fapt să îi ceară lui Dumnezeu să îl ajute pe el și pe urmașii lui să împlinească condiția binecuvântării, și anume: să păzească Legea Domnului. O astfel de rugăciune Solomon o rostește în mod direct în 8:57-58. O rugăciune similară o găsim în Ps.119, când psalmistul se roagă pe de o parte ca Domnul să îl ajute să împlinească poruncile Domnului, iar pe de altă parte ca Domnul să își împlinească făgăduințele sale față de sine.

Versetul 27 este foarte important căci el realizează o legătură între legământul davidic și Casa Domnului. Într-adevăr, în 8:25-26 Solomon se roagă Domnului ca Acesta să împlinească făgăduințele din legământul davidic, iar în 8:29-53 el mijlocește ca Domnul să asculte toate rugăciunile care se vor face în această Casă. Între cele două mijlociri se află v.27:

- Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă: cu cât mai puțin casa aceasta pe care ți-am zidit-o eu!

Versetul 27 ar putea însemna o revenire la v.24, sau ar putea avea o legătură directă cu v.26. Prima variantă ar sugera următoarea logică a rugăciunii:

- V.23-24 – Doamne, tu ai fost credincios lui David și deci i-ai dat un fiu care a zidit o Casă Numelui Tău!
 - V.25-26: o paranteză: Doamne, împlinește și a doua parte a promisiunii.
- V.27 – o revenire la tema din v.24, și anume la Casa Domnului: dar oare va locui Dumnezeu pe pământ?

A doua variantă ar sugera o logică diferită:

- V.23-24 – Doamne, tu ai fost credincios lui David.
- V.25-26 – o continuare: Doamne, împlinește și a doua parte a promisiunii.
- V.27: o continuare: oare vei locui Tu în casa zidită de mine?

Spre deosebire de prima variantă, a doua ne sugerează că împlinirea celei de-a doua părți a legământului davidic depinde în mod direct de Casa Domnului, de modul în care Dumnezeu va asculta rugăciunile făcute în această Casă. Deși din text ambele variante pot fi acceptate, a doua

variantă este mai interesantă și pare a fi mai fidelă textului. Într-adevăr, Casa Domnului avea un rol esențial pentru împlinirea celei de-a doua părți a legământului davidic. Vom observa din conținutul rugăciunii lui Solomon că, atât în situația când poporul era în ascultare, cât și în situația când poporul era în neascultare, era nevoie de mijlocirea Casei Domnului pentru ca Domnul să își reverse bunătatea Sa cea mare peste ei.

Casa Domnului era locul în care locuia Dumnezeu pe pământ și deci locul de întâlnire între om și Creator. Era locul care mijlocea relația omului cu Dumnezeu, iar mijlocirea avea în vedere relația în totalitatea ei. Fie că era vorba de ascultare sau neascultare, de perseverență în ascultare sau de pocăință, totul era mediat de Casa Domnului. Acolo locuia Dumnezeu, acolo se înfăptuia iertarea și ispășirea, acolo Domnul putea revarsă binecuvântările Sale, acolo se revela Domnul. Casa Domnului delimita un spațiu în care relația om-Creator putea fi posibilă. Relația nu putea trăi fără Casă sau în afara mijlocirii realizată de aceasta. Solomon înțelegea foarte bine funcția Cortului Întâlnirii, și știa că templul îndeplinea exact aceeași funcție. Deci este logic ca și împlinirea legământului davidic să depindă de Casa Domnului.

Solomon menționează 7 situații în care îi cere Domnului să asculte rugăciunile oamenilor mijlocite de această casă. Solomon dovedește o profundă cunoașterea a lui Dumnezeu, a inimii omului și a căilor Domnului. 4 din cele 7 situații au în vedere cererea de iertare pentru păcat de către poporul Israel. 2 se referă la cererea pentru a se face dreptate pe care o face un om sau întreg poporul care trăiește în ascultare. Iar o situație oglindește cererile pe care le face un străin care se apropie de Domnul lui Israel, cereri generale care pot include atât iertarea păcatului cât și facerea de dreptate.

Deci 4 din cele 7 situații au în vedere pocăință. Solomon este conștient de slăbiciunile oamenilor și prevede multe situații în care Israel se va abate de la Domnul. Istoria trecută a lui Israel a evidențiat deja inima încăpățânată a acestui popor. Solomon este realist și se așteaptă că în viitor poporul să aibă multe perioade de criză spirituală. El știe că această Casă va fi un loc al pocăinței, va fi un loc în care omul păcătos va căuta în primul rând iertare. El știe că o funcție esențială a Casei este absolvirea de păcat. Templul este locul unde se depozitează păcatele mărturisite a lui Israel și locul unde se face ispășirea păcatelor. Solomon știe că viața unui individ sau a unui popor este plină de căderi, de aceea e nevoie ca să capete iertarea de nenumărate ori. Pentru ca relația cu Domnul să fie refăcută sau să poată continua e nevoie de harul iertării. Casa Domnului avea să îndeplinească această funcție esențială. Solomon știa și din viața tatălui său că nimeni nu poate fi perfect și că slăbiciunile și căderile fac parte din lupta spirituală. Dar nu căderea este o tragedie, ci încăpățânarea de a refuza harul pocăinței. De aceea el insistă în rugăciune pe cererea de iertare cu privirile întoarse către Casa Domnului. Solomon aduce ca și argument în rugăciunea sa pentru invocarea harului umrătoarea afirmație:

- Căci nu este om care să nu păcătuiască.

Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă pe de o parte că toți au păcătuیت și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu (vezi Romani 3). Toți oamenii AU PĂCĂTUIT. Cu toții în mod repetat am încălcat în mod conștient poruncile divine. Suntem toți o apă și un pământ. Nu există oameni buni și oameni răi. TOȚI au păcătuیت, toți sunt răi. Nu există oameni mai răi sau mai puțin răi. Cu toții suntem vinovați de moarte înaintea Creatorului și vrednici de IAD. Da, există diferențe în ce privește gradul de cufundare în rău, dar cu TOȚII merităm IADUL etern. Diferențele prea puțin contează. Sentința dreaptă a sfântului Dumnezeu este aceeași pentru TOȚI: VINOVAȚI, ȘI VREDNICI DOAR DE IADUL ETERN!

Pe de altă parte, toți vom continua să păcătuim până la sfârșitul vieții. Cei care nu se întorc la Domnul sunt robi ai păcatului, și deci se vor cufunda tot mai mult în fărâdelege. Cei

care se întorc la Domnul primesc darul Duhul Sfânt și intră în procesul sfințirii, în lupta cu firea pământească. Se fac vindecări, se produce creștere spirituală, dominantă vieții devine ascultarea, dar păcatul înfăptuit conștient sau mai puțin conștient este prezent mereu în această luptă. Regenerarea realizată de Duhul nu ne promite o viață perfectă, fără nici un păcat, ci luarea în stăpânire a acestuia. Scăpăm de robia acestuia, dar căderile vor fi acolo, mai mici, mai puțin frecvente, dar vor fi acolo. În 1 Ioan cap. 1-2 apostolul ne spune răspicat că dacă ne declarăm fără păcat, ca unii care nu mai avem nevoie să apelăm la sângele lui Isus, suntem mincinoși și adevărul nu locuiește în noi. Iacov (în cap.30) afirmă în mod clar: cu toții greșim în multe feluri, și se include și pe el aici! Viața lui David și a lui Moise (cei doi mari stâlpi ai spiritualității vechi-testamentare) ne arată că slăbiciunile și greșelile i-au urmărit până la moarte. Petru, cel mai însemnat dintre apostoli, face o greșală gravă (vezi Galateni cap.2), după mai bine de 20 de ani după învierea lui Hristos. Scriptura nu ne promite starea de perfecțiune, de trăire fără absolut nici un păcat. Ea ne promite o viață de biruință și creștere spirituală. Ea ne învață că pocăința va fi practică până în ultima zi a vieții noastre pe pământ. Solomon este în același sentiment. El insistă pe practicarea pocăinței.

Iată cele 4 situații de neascultare pe care le prevede Solomon:

- Când poporul Tău va păcătuși:
 - va fi bătut de vrăjmaș
 - se va închide cerul și nu va fi ploaie
 - îi vei lovi cu tot felul de urgii
 - vor fi duși robi într-o altă țară

Păcatul aduce CONSECINȚE. Consecințele au fost anunțate de Însuși Dumnezeu (Deut.cap.28). Solomon face referire la acest capitol din Lege. Păcatul stârnește mânia lui Dumnezeu și aduce pedeapsa Acestuia. Dar pedeapsa Acestuia se revărsă progresiv și devine o unealtă a harului. Ea trezește poporul împietrit și o îndeamnă spre pocăință. Iată ce frumos exprimă Solomon acest adevăr:

- dacă se vor ruga în locul acesta, și vor da slavă Numelui Tău, și dacă se vor abate de la păcatele lor, ***pentru că-i vei pedepsi.***

Pentru Solomon, revărsarea mâniei și pedepsei lui Dumnezeu nu este o pricină de descurajare și de ezitare în ce privește apelul la îndurarea și mila Sa. Ci dimpotrivă! Revărsarea mâniei și pedepsei, prin progresivitatea lor, sunt tocmai o chemare din partea unui Dumnezeu milos care strigă: întoarce-te la mine!

Solomon insistă pe pocăință ca fiind un element esențial în dinamica relației omului cu Dumnezeu, dar el nu propune un har ieftin sau transformarea harului în desfrânare. El evidențiază cu claritate ce înseamnă o pocăință autentică. În cele 4 situații, el prezintă 4 aspecte ale pocăinței autentice:

- dacă se vor întoarce la Tine și vor da slavă Numelui Tău
- dacă se vor ruga în locul acesta, și vor da slavă Numei Tău, și dacă se vor abate de la păcatele lor, iartă păcatul robilor Tăi, învață-i calea cea bună pe care trebuie să umble și să trimiți ploaie!
- Dacă va face rugăciuni și fiecare își va cunoaște mustarea cugetului lui și va întinde mâinile spre casa aceasta, iartă și răsplătește fiecăruia după căile lui, ca să se teamă de Tine în tot timpul cât vor trăi!

- Dacă se vor coborî în ei înșiși, în țara unde vor fi robi, dacă se vor întoarce la Tine și vor face cereri și vor zice: Am păcătuț, am săvârșit fărădelegi, am facut rău!, dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor.

Pocăința nu înseamnă un simplu iartă-mă. Solomon vorbește despre o recunoaștere profundă a vinovăției, despre o coborâre în sine și despre o cunoaștere a mustrării cugetului. El folosește expresia: a da slavă lui Dumnezeu. Cum poți da slavă lui Dumnezeu când ești cufundat în păcat? Recunoscând că El a avut dreptate când a dat poruncile Sale cele bune și că tu ești cel care a greșit enorm că sa abătut de la ele. Dăm slavă lui Dumnezeu atunci când recunoaștem ADEVĂRUL despre Sine și respingem minciunile celui rău despre Dumnezeu.

Pocăința înseamnă refacerea unei relații, înseamnă o întoarcere CĂTRE și LA Dumnezeu. Înseamnă revenirea în relație, iar această revenire nu poate fi simulată. Ea trebuie să aibă loc cu TOATĂ inima și cu TOT sufletul. Nu se acceptă jumătăți de măsură, sau dualități. La Dumnezeu se întoarce DOAR cu toată inima. La Dumnezeu nu se întoarce cu un motiv ascuns, ci de dragul lui Dumnezeu și a relației înșăși.

Pocăința înseamnă schimbare și renunțare la păcat. Pocăința înseamnă să te abați de la calea ta cea rea, iar miza iertării nu este doar izbăvirea de pedeapsă. Solomon cere ca Domnul să ierte și să îi învețe din nou calea în care trebuie să umble. De asemenea cere ca Domnul să îi ierte pentru ca să se teamă de Domnul toată viața lor. Deci scopul iertării nu este izbăvirea de pedeapsă cu posibilitatea repetării greșelii. Scopul iertării este schimbarea, transformarea. Harul ce vine de sus este un har care te ajută să te schimbi (te învață calea cea bună) și te responsabilizează spre schimbare (te învață frica de Domnul). Iertarea nu coboară singură. Ea coboară alături de resursele necesare trăirii în ascultare. Iertarea abundentă nu ne face să păcătuim mai des, ci dimpotrivă ne face să ne temem de Domnul mai mult. După cum spune și psalmistul: la tine este iertare, ca să fii de temut! (Ps.130:4).

Rugăciunea lui Solomon pune în lumină atât dimensiunea individuală, cât și cea comunitară din relația cu Domnul. În contextul pocăinței, el se referă atât la rugăciunea poporului dar și la rugăciunea unui singur om din popor (vezi 8:38). 8:38 este foarte interesant. Pe de o parte reliefează faptul că soarta individului poate fi diferită de cea a poporului. Destinul individului nu este rob de mersul poporului. Individul poate să își aleagă o soartă distinctă de cea a poporului/comunității din care face parte. Pe de altă parte, versetul 38 ar putea introduce ideea de mijlocitor. Dacă măcar un om se pocăiește, atunci Doamne, iartă tot poporul. Solomon știe din Lege (vezi Exod 32-34) că sunt situații în care pocăința unui singur om (mijlocitorul) poate potoli mânia lui Dumnezeu împotriva unei întregi națiuni.

De asemenea în contextul ascultării de Domnul, Solomon aduce în discuție atât rugăciunea individului (v.31-32) cât și rugăciunea poporului (v.44-45). Am subliniat deja că Solomon înțelege că relația cu Domnul este mediată în permanență de Casa Domnului, fie că poporul trăiește în ascultare, fie că trăiește în neascultare. Chiar dacă ar fi în ascultare, tot e nevoie să se roage Domnului în Casa Domnului. Templul mediază relația cu Domnul în totalitatea ei. Aceasta este o prefigurare clară către Hristos. Hristos nu este doar jertfa, doar parte, El este și Marele Preot, și Calea, și Cel ce împlinește în noi Legea, și Cel ce ne va învia, și Răsplata noastră pentru eternitate. Nimic din relația cu Dumnezeu nu poate exista în afara lui Hristos. TOTUL este DOAR prin Hristos. Iată de ce Templul avea un rol așa de important. În sine era doar o clădire. Solomon este conștient că Domnul nu va locui efectiv în acea clădire, și că locuința sa rămâne în ceruri (vezi 8:27, 34 etc.) Solomon subliniază: ascultă-l DIN CERURI...(8:34a). Templul era un loc în care cerul se îngemăna cu pământul. Domnul NU își

părăsește Templul ceresc pentru a locui în Templul lui Solomon, ci crează o unire a Templului pământesc cu Cel ceresc. Dar această clădire era umbra unei realități viitoare: Hristos. De aceea, clădirea avea o asemenea funcție, semnificație, și importanță în relația evreului cu Dumnezeu. Nu pentru că reprezenta ceva în sine, ci pentru că prefigura realitatea ultimă: Hristos.

Solomon înalță și funcția preotească a Casei. În mijlocul rugăciunii, el ne vorbește de rugăciunea străinului care va veni aici din pricina Numelui Domnului. Solomon cere ca Domnul să îi dea străinului tot ce va cere, pentru ca toate Neamurile pământului să cunoască Numele Domnului și să se teamă de Domnul. Solomon înțelege mandatul preoției primit de Israel. Israel a fost ales de Domnul de dragul celorlalte popoare. Israel avea un rol de martor printre popoare.

O altă temă a rugăciunii lui Solomon este facerea dreptății. El se roagă ca Domnul să facă dreptate:

- Celui nevinovat, nedreptățit de aproapele său (8:32)
- Poporului care trăiește în ascultare și se duce să se lupte cu vrăjmașul său (8:45).
- Poporului care din pricina neascultării este dus în robie, dar se pocăiește și se roagă Domnului pentru izbăvire (8:49).

Să ne aducem aminte că și în rugăciunea sa din cap.3 el cere înțelepciune ca să facă dreptate în Israel. Discursul lui Solomon care este rostit după rugăciunea sa, se încheie tot cu această temă: Domnul să facă dreptate robului Său și poporului Său Israel! (8:59b). De ce această insistență a lui Solomon pe tema dreptății? Posibile răspunsuri:

- Poate a fost într-un fel marcat de nedreptățile pe care le-a suferit tatăl său David în prima parte a vieții sale.
- Poate personalitatea sa era orientată spre acest aspect.
- Funcția de împărat avea în vedere ca și responsabilitate principală facerea de dreptate.
- Ultimele cuvinte ale lui David au evidențiat necesitatea înfăptuirii dreptății în Israel (pedepsirea lui Ioab și a lui Șimei).

Este interesant că Solomon invocă înfăptuirea dreptății și în contextul pocăinței unui popor aflat în robie ca și consecință a păcatelor lor. La ce dreptate se putea aștepta un asemenea popor? Ar fi două posibile răspunsuri:

- Pocăința aduce iertare, îi absolvă de vină, deci este nedrept că porți o pedeapsă atunci când ești socotit drept și nevinovat înaintea cerului.
- Stăpânitorii lor nu erau neapărat mai buni înaintea Domnului. Domnul a îngăduit să cadă în mâinile lor din pricina păcatului lor. Dar acum păcatul era soluționat și Domnul îi putea răzbuna pe stăpânitorii lor.

8:54-66 – Discursul lui Solomon și jertfele aduse Domnului

Rugăciunea lui Solomon este urmată de un discurs înaintea adunării lui Israel. Discursul său consolidează ideea că Solomon nu a denaturat funcția Casei Domnului și nu a insistat pe dimensiunea harului și iertării în detrimentul ascultării de Domnul. În discurs Solomon afirmă cât se poate de clar că relația cu Domnul se definește în ascultare deplină de Acesta:

- Domnul să nu ne părăsească, ci să ne plece inimile spre El, ca să umblăm în toate căile Lui, și să păzim poruncile Lui. Legile Lui și rânduielile Lui pe care le-a poruncit părinților noștri!

Solomon îi cere ajutor Domnului în procesul însuși al păzirii poruncilor Lui. Fără intervenția harului, fără ca Domnul să ne plece inimile spre El, este imposibil să urmărim căile Lui. Solomon a insistat în rugăciune pe cererea de iertare în Casa Domnului, deoarece era lucid și a prevăzut căderile viitoare a lui Israel. Domnul îl înștiințase pe Moise în deuteronom că poporul Israel avea să fie un popor încăpățânat și că avea să se abată de la căile Lui. Solomon cunoștea 500 de ani din istoria lui Israel, istorie plină de crize spirituale. El nu era naiv să creadă că acum peste noapte acest popor va umbla doar în credincioșie față de Domnul. El a fost realist și lucid cu privire la viitorul spiritual a lui Israel. Solomon a știu că Israel va avea momente grave de neascultare și a prevăzut chiar robia. Ce nu a știut Solomon a fost că el însuși avea să fie pion prin care Israel avea să fie împins în neascultare și avea să sfârșească în robie. Răul adus de Solomon la finalul vieții sale nu a mai putut fi oprit. Acest rău s-a amplificat și a dus pe Israelul de Nord în robia asiriană, iar pe Iuda în cea babiloniană. Ce trist. Să te rogi pentru soluționarea unui mare rău din viitor, pe care îl prevezi corect, dar despre care nu știi că tu însuși îl vei declanșa în poporul Domnului.

Solomon cere binecuvântarea Domnului peste Israel nu de dragul binecuvântării însăși, ci de dragul celorlalte popoare și a gloriei lui Dumnezeu:

- Pentru ca toate popoarele pământului să poată cunoaște că Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de El! (8:60).

Se aduc Domnului jertfe în cantități foarte mari, Casa Domnului este sfințită, și poporul se bucură de sărbătoarea corturilor. Toți erau cu inima veselă și mulțumită pentru tot binele pe care-l făcuse Domnul robului Său David, și poporului Său Israel. Poporul este conștient de rolul decisiv al lui David. Solomon rămâne în umbră. El însuși subliniază rolul cheie al lui David în revărsarea acestei mari binecuvântări peste poporul Domnului. Dacă Moise a urnit istoria din loc, David a adunat-o în matca ei finală. Este adevărat că rolul lui David este umbrat de păcatul cu Bat-Șeba, dar el s-a pocăit, Domnul l-a iertat, și istoria și-a urmat cursul ei binecuvântat. Dar David a fost viteazul care a reușit să fie credincios Domnului cu toată inima lui, să reziste tentațiilor idolatriei și preamăririi, să îndrepte inima unui popor bolnav către Domnul, să conducă un popor slab spre victorii nemaipomenite împotriva vrăjmașilor, să câștige prin credință și curaj războaiele duse împotriva asupritorilor poporului. Dar pentru a avea un asemenea rol, viața lui David a fost cu totul specială. Când era mic, ceilalți copii se odihneau liniștiți la sânul mamei, dar el era provocat de Domnul să lupte cu ursul și cu leul. Când era tânăr și era război, ceilalți de o vârstă cu el comentau războiul ascunși în locuri sigure, dar el a ieșit din zona de confort, și-a riscat viața și s-a dus să îl confrunte pe Goliat de dragul gloriei Numelui lui Dumnezeu. Astfel, a salvat pe Israel de Filistenii și a oferit pace țării. Când ceilalți de o vârstă cu el se bucurau de această pace, își zideau o casă, își întemeiau o familie, se bucurau de copii și își făceau un rost în viață și își sporeau averile, David era fugărit de Saul ca un câine, din peșteră în peșteră. Când ceilalți dormeau liniștiți în casa lor, David dormea în peșteri întunecate și friguroase cu teama morții în suflet. În jur de 10 ani David a fugit de Saul fără să se poată bucura de viață ca ceilalți tineri, fără să își poată croi un drum în lume sau să își împlinească vreun proiect personal. 10 ani din viață a fost: privit ca un trădător de Israel, prigonit de socrul său, despărțit de soția sa care fusese dată altuia, înconjurat de oameni dificili, mereu sub amenințarea morții, dar și a ispitei de a părăsi moștenirea Domnului și de a se duce să se închine altor dumnezei. David putea oricând să se ducă într-o țară străină, să slujească unor dumnezei străini și un rege străin, și astfel să pună capăt acestei perioade întunecate. Putea oricând să plece din această strâmtoare, să se elibereze de amenințarea morții, și să aibă o viață liniștită, și o carieră strălucitoare la orice împărăție a vremii. Israel era înconjurat de mulți dușmani. Și toți îl știau pe David și știau că este vrăjmașul

lui David, regele lui Israel. Deci David nu era doar sub presiunea exercitată de amenințarea morții, dar și sub tentația de a pune capăt acestei presiuni și de a începe o viață plină de liniște și succes la o curte împărătească. Dar David rămână în Israel: Iată ce spune el lui Saul:

- Pentru ce urmărește domnul meu pe robul său? Ce-am făcut și cu ce sunt vinovat? Să binevoiască acum, împăratul, domnul meu, să asculte cuvintele robului său: Dacă Domnul este Cel ce te ațâță împotriva mea, să primească mirosul unui dar de mâncare de la noi: dar dacă oamenii te ațâță, blestemați să fie înaintea Domnului, fiindcă ei mă izgonesc azi ca să mă dezlipească de moștenirea Domnului, zicându-mi: Du-te de slujește unor dumnezei străini! Oh, să nu-mi cadă sângele pe pământ departe de Fața Domnului! Căci împăratul lui Israel a pornit să mă caute ca pe un purice, cum ar urmări o potârniche în munți. (1 Sam.26:18-20)

David însă a acceptat teascul în care l-a așezat Dumnezeu, a rămas în Israel, și a acceptat amenințarea săbiei zi de zi. El a avut ocazia de două ori să îl omoare pe Saul, și să pună astfel capăt pustiului din viața sa și să capete împărăția pe care oricum Domnul care-l lepădase pe Saul i-o promisese lui. David nu doar că îl cruță pe Saul, dar își oprește slujitorii care au dorit să îl omoare pe Saul. Stau și mă întreb: cât de probabil este ca Saul să se adăpostească în aceeași peșteră și TOȚI slujitorii lui să cadă într-un somn adânc? A fost un context orchestrat spre testarea lui David. David a așteptat ca Domnul să îi dea împărăția și nu a vrut să și-o ia cu mâna sa în ciuda faptului că Dumnezeu i-o promisese și că David l-a avut pe Saul în mâna sa. Ce inimă a avut David. David iubea pe Domnul. Pe el nu l-a interesat împărăția, siguranța propriei vieți, o carieră la o curte împărătească, și nici măcar o viață liniștită și lipsită de amenințarea morții. Pe David l-a interesat un singur lucru: să fie plăcut înaintea Domnului, și să umble înaintea Lui indiferent cât de grele sunt contextele prin care trece. Este adevărat, că la 28 de ani, cade în deznădejde și fuge în țara filistenilor. Dar nu slujește idolilor, și nici nu omoară pe cei din Israel. David este om și orice om tinde să cedeze măcar puțin în urma unei presiuni pe termen lung. David nu este condamnat sau lepădat din pricină că stă doi ani la filistenii. Apare însă încercarea de la Ticiag, care ar putea fi o consecință a alegerii sale de a merge la filistenii. Și apoi, reacția la moartea lui Saul, la uciderea lui Iș-Boșet. Și smerenia sa când este înălțat, și gândul care îi vine să zidească o casă Domnului. Și putem continua. Domnul a putut împlini prin David ceea ce a început prin Iosua. Împărăția de pace a lui Solomon este rodul trudei și credincioșiei lui David. Acum poporul se bucura și se veselea. Dar pentru ca acest lucru să fie posibil, David a suferit, a fost prigonit și batjocorit. Domnul să binecuvinteze o întreagă națiune din pricina credincioșiei speciale a unui om. Au mai fost și alți conducători credincioși după Iosua: judecătorii. Dar Domnul nu a putut face prin ei ce a făcut prin David. David a fost special, el a fost vasul credincios prin care Dumnezeu și-a putut împlini planul Său și să adune istoria în matca ei. Iată ce frumos vorbește Domnul despre David:

- Domnul Și-a ales (și-a căutat – traducerea literală) un om după inima Lui, și Domnul l-a rânduit să fie căpetenia poporului Său. (1 Sam.13:14)
- Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un tânăr, am găsit pe robul Meu David, și l-am uns cu undelemnul Meu cel sfânt. Mâna Mea îl va sprijini, și brațul meu îl va întări. Vrajmașul nu-l va prinde, și cel rău nu-l va apăsa; ci voi zdrobi dinaintea lui pe potrivnicii lui, și voi lovi pe cei ce-l urăsc. Credincioșia și bunătatea Mea vor fi cu el, și tăria lui se va înălța prin Numele Meu. Voi da în mâna lui marea și în dreapta lui râurile. El îmi va zice: *Tu ești*

Tatăl meu, Dumnezeuul meu și Stânca mântuirii mele! Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt din toți împărații pământului. Îi voi păstra bunătatea Mea, și legământul Meu îi va fi neclintit. Îi voi face veșnică sămânța și scaunul lui de domnie ca zilele cerului. (Ps.89:19-29).

Să vorbească Dumnezeuul cerului și al pământului în acest fel despre tine! Ce poate fi mai frumos? Într-o istorie întunecată și în derivă care nu se mai adună în matca ei, Dumnezeu SĂ TE CAUTE ȘI APOI SĂ TE GĂSEASCĂ, și tu să fii vasul prin care El să își împlinească promisiunea pe care o spusese lui Avraam cu o mie de ani înainte! Au fost mulți oameni credincioși în Israel înainte de David. Cu toate acestea nu prin ei, ci prin David Domnul și-a putut împlini promisiunea. A fost nevoie de o credincioșie specială pentru o biruință specială în istorie.

Imaginea sfințirii Templului prefigurează finalul istoriei când:

- 9. După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, **cu ramuri de finic în mâini;**
- 10. și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeuului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!”
- 11. Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu,
- 12. și au zis: „Amin. A Dumnezeuului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin.”
- 13. Și unul din bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: „Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt oare? Și de unde au venit?”
- 14. „Doamne”, i-am răspuns eu, „tu știi.” Și el mi-a zis: „Aceștia vin din neazul cel mare; **ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.**
- 15. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu **și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui.**
- 16. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță.
- 17. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.”

(Apoc.7:9-17)

La fel ca la sărbătoarea corturilor sunt prezente ramurile de finic. Binecuvântarea finală de a sluji zi și noapte în Templul lui Dumnezeu se datorează de această dată Mielului, fiul lui David. După cum David a făcut posibilă zidirea Templului, la fel și Isus, fiul lui David, a făcut posibilă zidirea Noului Ierusalim.

9:1-9 Răspunsul Domnului

Dumnezeu răspunde rugăciunii lui Solomon. I se arată din nou, cum i se arătase la Gabaon. Este important însă să răspundem la întrebarea: CÂND îi răspunde Dumnezeu la rugăciune. Autorul ne spune:

- Când a isprăvit Solomon de zidit Casa Domnului, casa împăratului și tot ce a găsit cu cale să facă...

Zidirea Templului a durat 7 ani, iar zidirea Casei împărătești 13 ani. Dar au fost oare zidite concomitent? Versetul 9 din cap 9 ne indică faptul că au fost zidite una după alta:

- După 20 de ani (20=13+7) Solomon zidise cele două case, Casa Domnului și casa împăratului.

Deci se pare că Dumnezeu răspunde în mod direct rugăciunii lui Solomon după 13 ani de la rostirea acesteia. De ce îi răspunde Dumnezeu după așa de mulți ani și nu imediat? Și de ce îi răspunde imediat după finalizarea casei împăratului? Observăm totuși că Domnul răspunsese în mod vizibil rugăciunii lui Solomon. În 2 Cronici 7:1 naratorul relatează:

- Când și-a isprăvit Solomon rugăciunea, s-a pogorât foc din cer și a mistuit arderea de tot și jertfele și slava Domnului a umplut casa.

Deci a coborât foc din cer pe jertfă, iar norul a umplut Casa DUPĂ rugăciunea lui Solomon. Domnul i-a dat deci lui Solomon răspunsul chiar în acea zi, în sensul că i-a ascultat rugăciunea și a coborât să locuiască în Casa zidită de el.

După 13 ani Domnul **reia** răspunsul, și îl reia sub forma unei atenționări. Observăm că Domnul nu îl muștră direct pe Solomon nici pentru mărimea casei, nici pentru bogățiile adunate, nici pentru cai, nici pentru un număr mare de neveste. Oare de ce? În 9:1 ne aflăm în anul 24 al domniei lui Solomon, iar Solomon avea aproximativ 44 de ani. Dacă Domnul nu îl muștră, înseamnă că Solomon încă nu alesese calea neascultării de Domnul. Este deci posibil ca numărul mare de cai și numărul mare de neveste să fie elemente din a doua parte a domniei lui. În ce privește bogățiile ne aducem aminte și că David a acumulat foarte multe bogății, și apoi că Domnul însuși i-a spus lui Solomon că îi va da multe bogății. David le-a închinat la sfârșitul vieții Casei Domnului. Probabil se aștepta același gest din partea lui Solomon. Dar acesta încă nu ajunsese la sfârșitul vieții. Deci, în sine, acumularea bogățiilor nu era un lucru. El fusese anunțat de Domnul în viața lui. Solomon nu s-a întrebat ca David: de ce Domnul îmi dă așa de multă slavă și așa de multe bogății? David a înțeles că din pricina lui Israel, și drept urmare, toate băgățile și toată slava primită a dat-o Domnului. Solomon nu a mai făcut acest lucru. El a primit bogățiile și slava, și apoi le-a oprit la el. Ultima parte a celebrei expresii pauline: Din El, prin El **și pentru El!**, Solomon nu a păstrat-o în inima sa. Deci, cu privire la cai, bogății și neveste, putem presupune că nu i se putea imputa lui Solomon ceva evident în anul 24 al domniei lui. Dar casa era zidită deja. Domnul nu îi reproșează acest lucru. În cele din urmă nu casa în sine, ci atitudinea lui Solomon era cea care ajuta în mod real inima poporului să fie ațintită asupra Domnului și nu asupra împăratului. Oare nu în tot timpul domniei lui David, acesta a locuit într-o casă de cedru și chivotul Domnului într-un cort? Și cu toate acestea David a reușit să arate spre Domnul și nu spre sine. Deci, Domnul nu judecă în sine mărimea casei lui Solomon, ci privește spre inima lui.

Domnul știe că adevăratele bătălii urmează în a doua parte a vieții. Domnul știe că adevărata bătălie a vieții este cea cu slăbiciunile propriei inimi și că cea mai grea bătălie a vieții este lupta pe termen lung cu aceste slăbiciuni. De aceea cele mai grele bătălii urmează în a doua

parte a vieții. Noi tindem să obosim în lupta cu ispita, dar aceasta nu obosește deloc în a bate din nou și din nou la ușa vieții noastre. Când noi începem să ostenim, ispita de-abia și-a făcut încălzirea. Solomon a încheiat două proiecte importante: zidirea casei Domnului și zidirea casei sale. A ajuns la un punct fără proiecte clare. Și aici, în acest punct vulnerabilitatea crește. Oare David, nu a păcătuit cu Bat-Șeba tot după ce împlinise 40 de ani și tot într-un moment de relax, fără proiecte clare pentru viața și domnia lui? Domnul cunoștea atât slăbiciunile inimii lui Solomon, cât și atacurile ce vor urma. De aceea I se descoperă a doua oară și îi transmite un mesaj menit să îl pregătească și să îl ajute pentru atacurile ce vor urma. Pasajul din 11:6-10 confirmă că mesajul din cap.9 este un mesaj preventiv, o atenționare pentru războaiele spirituale ce vor urma.

Răspunsul lui Dumnezeu insistă pe condiția de nenegociat a ascultării totale de poruncile Domnului. Solomon nu a căzut așa deodată, ci în urma unor lupte spirituale intense. Ispititorul a adus din nou și din nou în inima sa ispita preamăririi, îndumnezeirii și plăcerilor fără limită. Solomon s-a luptat, dar la un moment dat a început să cedeze și a lăsat ca răul să intre încetul cu încetul în viața lui. Când a cedat, a avut nevoie de justificări. Cel rău e specialist în a furniza justificări teologice cu privire la compromis. Cel rău i-a șoptit probabil la ureche: *Tu ai zidit Casa Domnului! Prin tine Domnul a împlinit promisiunea făcută lui Avraam acum 1000 de ani! Domnul te-a înălțat și ai izbutit în tot ce ai făcut. Domnul va înțelege și va fi îngăduitor. Căci ai făcut atâtea pentru El și oricum viața ta este una de ascultare. Aici e vorba doar de ceva mic, de a avea multe neveste. Legea spune să nu preacurvești, dar îți dă dreptul să te căsătorești. Spune și ca împăratul să nu aibă multe neveste. Dar textul nu e clar și nu precizează ce înseamnă MULTE. Oricum, nu este vorba de curvie și nici de idolatrie. Tu slujești Domnului în casa zidită de El, și El a promis că va ierta orice fărădelege mărturisită aici. Și în cele din urmă dacă ai greși, Domnul oricum ar ierta. Mai mult. El a ales să locuiască în mijlocul vostru în această Casă zidită de tine. El nu te va părăsi și nu te va lepăda. El nu își va lua cuvântul înapoi. El va rămâne în viața ta cu binecuvântările Sale!*

Domnul vrea să îl ajute pe Solomon să biruiască astfel de justificări teologice ale compromisului, și de aceea I se arată a doua oară pentru a-i aduce aminte că ascultarea de toate poruncile Domnului este SINGURUL mod prin care se poate avea o relație cu Domnul. Iată mesajul Domnului:

- a) Ascult rugăciunea ta și ochii Mei și inima Mea vor fi pe vecie în casa pe care ai zidit-o tu.
- b) Cât despre tine, DACĂ vei umbla înaintea Mea ca David, voi întări scaunul tău de domnie și voi împlini făgăduința făcută lui David.
- c) DAR dacă vă veți abate de la Mine și veți sluji altor dumnezei,
- d) Voi nimici pe Israel din țara pe care i-am dat-o, și
- e) Voi lepăda Casa pe care am sfințit-o.
- f) Și oricât de înaltă este Casa aceasta, ruinele ei vor deveni o pricină de groază pentru trecători care atunci când vor întreba: De ce a făcut Domnul așa țării și casei acesteia? I se va răspunde:
- g) Pentru că au părăsit pe Dumnezeu și au slujit altor dumnezei.

Dumnezeu îi aduce aminte lui Solomon că:

- Promisiunile Sale minunate au fost, sunt și vor rămâne CONDIȚIONATE de ascultarea de Domnul.

- El va împlini până la capăt promisiunile Sale doar dacă beneficiarii lor vor păzi întru totul poruncile Domnului.
- Domnul este drept, sfânt și intransigent să pedepsească neascultarea de poruncile Domnului.
- Nimeni și Nimic nu Îl vor opri pe Domnul să pedepsească fărădelegea celui ce se abate de la El:
 - Nici minunatele promisiuni făcute de El acelui om,
 - Nici îndurarea și bunătatea fără margini a lui Dumnezeu,
 - Nici disponibilitatea Sa de a ierta orice păcat.
 - Nici rolul acelui om în planul lui Dumnezeu,
 - Nici faptele de credincioșie și neprihănirea excepțională din trecut a acelui om,
 - Nici truda și sacrificiile acestuia pentru lucrarea Domnului din trecutul său,
 - Nici întristarea pe care o va aduce căderea lui în poporul Domnului,
 - Nici ocară pe care o va aduce căderea lui în gura vrăjmașilor Domnului,
 - Nici tulburarea și întrebările pe care le-ar putea aduce căderea sa și dărâmarea Templului în inima căutătorilor de Dumnezeu,
 - Nici minunata prezență a lui Dumnezeu din viața acelui om,
 - Nici mărimea Templului pe care acesta l-a zidit Domnului și în care Acesta a ales să locuiască!

Dumnezeu vrea să întipărească cu orice preț acest adevăr în mintea lui Solomon: doar dacă vei păzi poruncile PÂNĂ la CAPĂT, și Eu voi putea împlini PÂNĂ LA CAPĂT promisiunile și binecuvântările făcute ție! Din păcate Solomon nu a fost cu luare aminte la înștiințarea pe care i-a dat-o Domnul. Domnul nu face risipă de astfel de înștiințări speciale. Dacă Domnul intervine cu astfel de înștiințări speciale în viața unui om înseamnă că este mare nevoie de ele și ele sunt menite a fi o resursă vitală într-un război pe viață și pe moarte ce va urma. Deci mare atenție la înștiințările speciale cu care Dumnezeu intervine în viața noastră. Solomon a avut parte doar de două astfel de înștiințări. Mai târziu Domnul îi va imputa că nu a luat aminte la ele. Domnul are pretenția să luăm seama la înștiințările Lui și să nu le uităm nici măcar după 20 ani. Dar oare nu intervine uitarea? În mod cert intervine, și intensitatea și forța înștiințării se diminuează. Cu toate acestea, prin rememorare și împrăștierea adusă de Duhul, mesajul poate fi păstrat viu și puternic, și poate rămâne o resursă esențială în lupta spirituală.